

הגשמה-עצמית דרך מימוש-עצמי כגבר או כאישה

שלום ידידי היקרים. אלוהים מברך את כולכם. תבורך שעה זו.

כדי להגשים את חייו, אדם חייב להגשים את עצמו. הגשמה-עצמית או מימוש-עצמי מתרחשים ברמות רבות ובתחומים רבים בחיי האדם. כדי להגשים את עצמכם, עליכם למצוא את כישרוכם [מקצוע, שליחות, ייעוד, vocation] העיקרי, לפתח אותו, לגדול בו ודרכו, ולטפח אותו מכל בחינה אפשרית.

כמו כן עליכם למצוא ולפתח את כל הפוטנציאלים שלכם – הן את הנכסים הייחודיים לכם והן את הפוטנציאלים האנושיים הכלליים שכל בן אנוש חי ניחן בהם מיסודו. הדבר דורש בנייה של אישיות, ושילובם של החלקים המשוחררים מהפרעות בתוך שאר האישיות. על מנת לעשות כן, חיוני למצוא ולהתמיר את ההיבטים ההרסניים של עצמך, אשר מפריעים להגשמה אמיתית. זו הכוונה ב[מילים] הגשמה-עצמית.

כל אלה שמגשימים את עצמם תורמים בכך משהו לחיים. אנשים אלה מעשירים את החיים לא רק על ידי שימוש ביכולותיהם המקצועיות [vocational] אלא גם דרך יכולתם להתייחס [relate] אל בני אנוש אחרים ולקשור עמם קשרים פוריים. ככל שהתפתחותם-העצמית ממשיכה להתקדם, המחסומים נופלים; פחד מאחרים, ופחד מעצמכם ביחס לאחרים נעלם, ולפיכך מתאפשרת התייחסות [זיקה, relatedness] אמיתית [לאחרים].

הגשמה-עצמית פירושה גם משהו ספציפי הרבה יותר. האנושות מורכבת מגברים ומנשים. בני אנוש אינם יכולים להגיע להגשמה-עצמית אם אינם מגשימים את גבריותם או את נשיותם. זו חייבת להיות המטרה העיקרית שהכל תלוי בה, בין אם באופן ישיר מאוד או בעקיפין, וזו הסיבה מדוע אני רוצה לדון בנושא ביתר פירוט.

הוצאות אלה נועדו בעיקרן לאלה מכם שהולכים בנתיב של התפתחות-עצמית אינטנסיבית, והן נועדו להשפיע על אותם תחומים בתוכם שאינם נגישים אלא אם כן בחרתם ללכת בנתיב מסוג זה. לפיכך חשים רבים מידידי הד פנימי והבנה למילים אלה שהולכות מעבר לתפיסה אינטלקטואלית או תיאורטית גרידא של הנושא. לפעמים, הבנה זו מגיעה קצת יותר מאוחר, כאשר שכבות התודעה ההכרחיות משתחררות.

עם זאת, כל אלה שעושים עבודת עומק פנימית בנתיב יכולים במוקדם או במאוחר לעשות שימוש בהוצאות אלה בדרך שונה לחלוטין מזו של אותם ידידים שרק מאזינים וקוראים את ההוצאות. זהו הבדל ברור ואמיתי, אך ניתן לאמת אותו רק כאשר אתם מכירים את שני סוגי ההבנה. בהעדר חוויית האמת כחוויה פנימית משום שהאדם אינו מתרגל התפתחות-עצמית בצורתה החיונית, הוצאות אלה עשויות להיראות כדבר מעניין גרידא, או כחומר מובן מאליו, או כתיאוריה חסרת שחר. כשאתם מרשים לעצמכם להיות מושפעים עמוקות בתוך חווייתכם, אזי שמיעת ההוצאה היא חוויה מועילה שמאפשרת לכם להתעלות על עצמכם עוד יותר ולהבין את בעיותיכם באופן עמוק יותר. חקירה-עצמית מאפשרת למודעות שלכם גישה לעוד ועוד שכבות חדשות. הוצאות אלה מכוונות ישירות אל השכבות האלה ברגע הופעתן.

שום נתיב למימוש-עצמי אינו יכול להתקיים בלי להוציא לאור את עמדתם של אנשים כלפי הגבריות או הנשיות שלהם עצמם, ואת הגישה והעמדה של האדם כלפי המין השני. נתיבים רבים ושונים נבחרים כאשר אדם רוצה לעקוף את הנושא בתקווה שניתן להתעלם ממנו כי כל כך לא נעים להתבונן בו; אפילו הסימנים הברורים ביותר שבאים מתוך הנפש [psyche] זוכים להתעלמות. ככל שההתנגדות להתייצב בגלוי מול בעיה כלשהי גדולה יותר, כך חשוב יותר להתייצב מולה.

כולכם יודעים את העובדה הרווחת שאצל כל אדם ואדם קיימים מאפיינים גבריים ונשיים כאחד. אך יש עדיין כל כך הרבה אי בהירות, כל כך הרבה בלבול ביחס לנושא זה בקרב כל בני האדם כמעט. יש אנשים שהמושגים המודעים שלהם הם הגיוניים למדי ונאמנים לאמת, אך באופן לא מודע, כמעט כל בני האדם מחזיקים בכמה רעיונות מעוותים בנושא זה.

רעיונות מעוותים אלה יוצרים פחד מן המין השני ופחד שאינכם ממלאים כראוי את תפקידכם כגבר או כאישה. פחדים מסוג זה הם באופן טבעי למדי מחסומים המונעים התייחסות למין השני, שהיא אחד ההיבטים החשובים בהגשמה-עצמית. התייחסות לבני אדם אחרים היא תמיד מדד לחופש הפנימי של האדם ולמידת האינטגרציה הפנימית שלו. היחסים בין המינים, שהם הקומוניקציה האנושית בצורתה האינטנסיבית ביותר, מושפעים לפיכך אפילו יותר מן הקונפליקטים והמצוקה הפנימיים.

כאשר קיים מחסום כלפי המין השני, חייב להיות בראש ובראשונה מחסום כלפי עצמך ביחס למין שלך עצמך. כשגבר נלחם נגד גבריותו שלו ומבולבל בנוגע לגבריות שלו, נוצר מחסום שגורם לו להילחם נגד נשים. אותו הדבר חל, כמובן, גם על נשים.

תפיסות-שגויות עתיקות-יומין העוברות מדור לדור משפיעות השפעה טראגית על האנושות, בייחוד מן הבחינה הזו. במודע או שלא במודע, אנשים הופכים את העובדות בדיוק לניגודן; כל מה שבריא, בונה וטוב נראה בלתי רצוי, ולהפך. לכן

העמדה שלהם כלפי עצמם היא מעוותת מבחינה זו, וכל מערכת הערכים שלהם סובלת מרפלקסים לא מציאותיים. במילים מפורשות יותר, אם הדחף לאיחוד נחוה אפריורית כדבר מה לא בסדר, באופן בלתי נמנע הדבר יבלום את השאיפה הבריאה של הנשמה, כך שהיא תחוש בלבול בקשר לאיחוד הצד הגברי והנשי שלה ותרגיש שנטיות מבודדות ומפרידות הן בונות יותר או בוגרות יותר מאשר הדחף המאחד. מכאן הפחד של האדם מכל הדחפים הטבעיים לאיחוד. האדם פוחד מן העצמי שמייצר את הדחפים, ואז, כהגנה, האדם יוצר מחסום כלפי המין השני. לא רק שהדבר מפריד את הגבר מן האישה, אלא הוא גם מפצל את הכוח הקוסמי האדיר שבתוכו, מפריד בין חיבה לבין הדחף להוליד. כאשר בני אדם חווים את הכוח המיני כדבר לא בסדר, לא משנה עד כמה לא מודעת עשויה ההרגשה להיות, הם אינם יכולים שלא לפחד מן המין של עצמם, לפחד מפני עצמם כגברים או כנשים. הם מוכרחים לא לתת בעצמם אמון מבחינה זו. הם לעולם לא יכולים להרשות לעצמם להיות חופשיים וספונטניים; תחת זאת, הם בולמים את עצמם כל הזמן. איך יכולה להתרחש צמיחה כוללת ואמיתית עם ביישנות [חששנות] פנימית כזו ועם חוסר חופש כזה? איך יכולה הישות ללמוד אהבה חובקת-כל שאינה יודעת גבולות?

היקום שואף לעבר איחוד מכל בחינה אפשרית. כל כוחות הטבע וכל הכוחות שבתוך האדם נשלחים לעבר איחוד בכל רמות ההווה. אך היכן שקיימים טעות או עיוורון, פחד חייב להיוולד, ובעקבותיו חייב הזרם האוניברסאלי הזה להיעצר, ועל ידי כך נבלמת האבולוציה.

אחד הקונפליקטים האנושיים הטראגיים הוא זה שבני אנוש כמהים נואשות להגשים את עצמם כגברים או כנשים דרך איחוד עם בני הזוג [counterparts] שלהם, ולעתים קרובות, באופן נואש באותה המידה, הם נמלטים מאיחוד בפחד נטול הגיון. פחד זה, שבלעדיו לא יתקיים הקונפליקט הטראגי, אינו נחוץ. דומה שהטבע הראה תמיד שאושר והגשמה-עצמית הם חלק של החיים שאין להכחישו ושאסור לדכאו. אולם האנושות בעיוורונה ובצניעותה המעושה, אינה מבינה. היא מפרשת לא נכון את הקול הנעים הזה שמזמין אותה ללכת אל גורלה-ייעודה המאושר, ולעתים קרובות מייחסת אותו ל"פיתוי השטן". כל עוד בני אנוש אינם יכולים להבדיל בין מה שבונה לבין ההרסני, הם חייבים להיות בקונפליקט טראגי ובלתי נחוץ החוסם את הגשמתם-העצמית.

החיים מדברים כה ברורות, אולם בני אנוש, בהיותם מופְּרִים ברעיונות כוזבים, אינם שומעים או רואים. לדוגמה, ידידי בנתיב חווים שוב ושוב שכל פעם שיש להם תובנה אמיתית או זיהוי עמוק, מגיח מתוכם נחשול של כוח ואנרגיה חדשים, של שמחת חיים, תקווה ואורה [brightness]. גם היסוד הארוטי מתבטא במפורש בחוויה זו; הוא חלק אינטגרלי ובלתי נפרד מכוח החיים. כך שכל פעם שאתם רוכשים אמת על אודות עצמכם, נפתח ערוץ בתוכם, המכוון אתכם אל כוח מעניק-חיים זה. רק כאשר ספקות, דאגות והבעיות הישנות שטרם נפתרו ידם על העליונה, רק אז ייסגר ערוץ זה ויותר אתכם שוב נפרדים. אז נכנסים שוב הסטגנציה וחוסר-התקווה האפור. אך כשאתם חיים באמת [move in truth], אתם עטופים וחדורים בכוח מלא-חיים ומעניק-חיים שאינו יודע מחסומים או פחד.

כשאתם תוהים על פשר תופעה זו, אתם חייבים להגיע להבנה שמה שאני אומר כאן הוא אמת. אם האמת מביאה ארוס, וארוס מביא איחוד, ושלושת אלה גורמים לפחד, לחוסר-אמון ולחוסר ביטחון להיעלם, אזי אחדות החיים נעשית גלויה לעין-כל, ואי אמיתותם של רעיונות שהולידו נפרדות נראית בבירור. אם תמדטו כראוי על נושא זה, אתם, אישית, תגיעו לכמה זיהויים משמעותיים מאוד.

העולם מטפח רעיונות שקריים לרוב על מה זו בדיוק גבריות ונשיות, ומחריף בכך אף יותר את הקושי להתגבר על הפחד הבסיסי להתעלות על עצמך באיחוד עם המין השני. כל מין מרגיש ציפיות ודרישות לא הוגנות ומתמרמר על החסרונות שלו כביכול, מתחרה עם המין השני על היתרונות של זה השני. לכן גברים מקנאים בחשאי בנשים על הפריבילגיה במעמדן, שלא נדרש מהן להילחם כמו הגברים, שחייבים להילחם כדי לשרוד. גבר מרגיש שהחובות המוטלות עליו כבדות יותר, שכישלונו להצליח מצביע הרבה יותר על כישלונו האישי ושמצופה ממנו להרבה יותר. נשים בתורן מקנאות בגברים על הפריבילגיה במעמדן שמעניקה להם מידה גדולה יותר של חופש, ועל כך שהם נחשבים בעיני העולם למין העליון. אולם כל הקנאות וההתמרמרות האלה הן שטחיות בהשוואה לפחד העמוק יותר לאבד את עצמך.

הבדלים רבים בין המינים הם שרירותיים ולא מציאותיים, אך מקצתם הם הבדלים אמיתיים שהאדם הבריא מאמץ אל ליבו בלי כל הסתייגות. ככל שההבדלים האמיתיים הללו מתקבלים אצלו יותר, כך קטנה החסימה בין העצמי לבין התפקיד המיני של האדם, וכתוצאה מכך, האיחוד עם המין השני הוא שלם יותר. סוג כזה של חוסר חרדה, חוסר חשדנות והיעדר מחסומים מתחיל תנועה של זרם בריא אשר גורם לישות לצאת מעצמה ולהיות מסוגלת להתייחסות [זיקה, relatedness] אמיתית, הגורמת להבדלים ולשוני להיעלם.

ברגעי אושר נדירים ניתן לחוות זאת ממש כאן, בחיים עלי אדמות. היעלמות ההבדלים בין המינים, אין לבלבל אותה עם מקבילתה המעוותת, שבה גברים נעשים נשיים ונשים נעשות גבריות. כולכם יודעים שכל אמת אלוהית ניתן לעוות; כך גם כאן. הפחד מן המין שלך עצמך, ולפיכך הפחד מן המין השני, מוביל את האדם להשטיח את ההבדל[ים בין המינים] על ידי צמצום הגבריות והנשיות שלו עצמו וגורם לו לאמץ לעצמו בדיוק נמרץ את התכונות של המין שנגדו הוא נלחם. אולם לקבל את עצמך במין שאתה מייצג – וכתוצאה מכך להיות מסוגל לקבל יותר גם את המין השני – עושה אתכם גברי יותר או נשית יותר, מאחד אתכם דרך קבלה, הבנה, כוח, אהבה ואמת.

לסיכום: הפחד לאבד את עצמו הוא המחסום העיקרי שהגבר מקים נגד גבריותו. הוא פוחד מאובדן-עצמי לא רק משום שהמשמעת ההכרחית למילוי חובותיו [responsibilities] בחיים נראית כחיסרון וכהקרבה, ולפיכך כאובדן העצמי. הוא פוחד גם מן ההכרח להרפות מעצמו [לוותר על עצמו, let go of himself] במערכת יחסים מלאה. נדמה לו שיהיה עליו לוותר על המשמעת שלו, דבר שנחשב בעיניו למסוכן. לכן הוא מבולבל כאשר הוא סבור שמוטל עליו לבחור בין משמעת לבין היכולת להרפות מעצמו. בפחדו ובתפיסותיו השגויות, הוא משתמש בשתייהן [במשמעת ובהרפיה מעצמו] בדרך לא נכונה. הוא נאחז היכן שלהרפות יהיה פרודוקטיבי והרמוני, והוא מתנער מן המשמעת ומן האחריות-העצמית שהיו יכולות לשרת אותו למימוש-עצמי. אם האדם לא מכוונן ["מקולקל"], כל האיזון הפנימי שלו חייב להשתבש. עד הדרגה שבה אדם לומד להיות אחראי על עצמו במושבן האמיתי והעמוק של המילה, עד הדרגה הזו חייב להיעלם הפחד של האדם להרפות מעצמו; אז ההרפיה מעצמו והטלת המשמעת על עצמו, שתייהן מתפקדות בדרך מאחדת. האדם שנוטר מבודד מאחורי מחסומים מתרגל גם הוא את שתי הפעילויות הפנימיות של משמעת ושל הרפיה, אולם בהיפוך, דבר שבהכרח מסכל הגשמה-עצמית.

אותו הפחד חל גם על נשים, אולם מזווית אחרת. אישה פוחדת מחוסר-האונים כביכול שבלהרפות מעצמה ולהתמסר. על ידי כך היא מביסה את נשיותה והופכת לבסוף לחסרת ישע ותלויה אף יותר. ככל שהיא מתאמצת להפעיל שליטה רבה יותר, וככל שהיא משתמשת במשמעת כוזבת רבה יותר כדי למנוע את האובדן-העצמי שמחריד אותה, כך היא נעשית חלשה ותלויה יותר ברמות אחרות של אישיותה. היא נעשית אחד מאלה: או תלויה רגשית מתוך הצורך המופרז שלה להיות אהובה ולקבל אישורים [approved], או תלויה מנטאלית כדי להצטיין מעל אחרים, או אפילו תלויה פיזית וחומרית. תושייתה כבת אנוש סובלת עד המידה שבה היא מביסה ובולמת את תפקודיה הנשיים. גם האישה, אם כן, מתנוודדת בין משמעת לבין הרפיה מעצמה, מבצעת את שניהם בדרך הלא נכונה ומונעת בכך את הגשמתה-העצמית. כשהגבר ממאן לקחת אחריות [מחויבות], לא רק בחייו המקצועיים והיומיומיים, אלא ספציפית יותר, בחייו הרגשיים, מתוך פחד לשאת משא גדול מדי, הוא מעמיס על עצמו יותר ובו בזמן מבודד את עצמו מכל מה שרוחו [spirit] כמהה אליו. כשהאישה דוחה את חוסר-הישע כביכול שבכניעה-עצמית [התמסרות-עצמית] על ידי הפעלת שליטה מלאכותית ולא בריאה, היא נעשית חסרת-ישע אף יותר, ובאותו הזמן היא מבודדת את עצמה ומוותרת על ייעודה-גורלה. כזהו החוק הרוחני.

במצב בריא, שני ההיבטים הראשוניים – משמעת והרפיה – שניתן בהחלט לכוונתם האב-טיפוס של ההיבטים הגברי והנשי – קיימים בשני המינים אולם כל מין מגיע אליהם מהכיוון ההפוך. כשהגבר מקבל אחריות מלאה בכל רמות הווייתו ועל כל הכרוך בכך, הוא יכול אז להרפות מעצמו בלי כל סכנה. כשהאישה, שלא מתוך פחד, גאווה ורצון-עצמי, אינה נלחמת בגורלה-ייעודה, היא חייבת לרכוש את הכוח ואת העצמיות שיעניקו לה ביטחון מלא בעצמה. היא מוצאת את עצמה על ידי איבוד עצמה. הוא מאבד את עצמו על ידי מציאת עצמו; ושני אלה הם אותו הדבר!

כשהמשמעת וההרפיה מעצמך מתרחשות דרך חוכמה, אמת, כוח, חופש ואהבה, התוצאה היא איחוד והגשמה-עצמית. ההרמוניה עם הכוחות האוניברסאליים מתבססת; אספקה בלתי פוסקת של כוח-חיים מפיתה חיים ומאחדת את כל רמות האישיות. כאשר משמעת והרפיה מעצמך מתרחשות דרך עיוורון, חולשה, פחד, חוסר חופש פנימי וטעות, התוצאה מוכרחה להיות נפרדות וסטגנציה [קפיאה על השמרים].

ניתן לדמיין [לראות] את שני העקרונות האלה בתור שני כוחות קוסמיים ראשוניים שמניעים את הישות האנושית לפעולה. הכל תלוי בשאלה איך משתמשים בהם. הדיסהרמוניה שנגרמת משימוש לא נכון בכוחות אלה יוצרת אי-שקט ודאגה פנימית. שכן הידיעה העמוקה שהנשמה אינה יכולה להגשים את עצמה במלוא הפוטנציאל שלה, שהיא מפסידה משהו ממה שעומד לרשותן של כל ההוויות, לעולם לא ניתן להשתיקה. זו רק שאלה של הבנת המסרים הפנימיים.

מילים אלה הן כמובן תיאורטיות מאוד ומופשטות; לקרוא או לשמוע אותן בלבד, רק פותח אתכם לרעיון פילוסופי. אולם כשאתם עוסקים ברצינות בעבודת הניב, אתם ממלאים את הפערים בהתנסות אישית עמוקה שמראה לכם איך המילים האלה חלות עליכם, באיזו דרך, ומדוע. רבים מידידי כבר הגיעו לזיהויים חשובים ביותר מבחינה זאת.

העקרונות הגברי והנשי של משמעת וכוח מול כניעה-עצמית והרפיה מהעצמי נפגשים בסופו של דבר והופכים לאחד. כל אחד מהם הופך למשנהו וכל אחד מהם מסייע לשני לבצע אינטגרציה מלאה והרמונית יותר. דרך כוח בריא, משמעת גמישה ואחריות-עצמית בוגרת, הישות נעשית חזקה דיה שלא לפחד מכניעה-עצמית, וחכמה דיה שלא לעשות זאת ללא הבחנה. דרך פתיחות וחברותיות בריאות ונינוחות, האישיות מוצאת את הכוח ואת המשמעת הנחוצים לה כדי להיות באיחוד באופן בונה, על ידי כך שהיא חיה כאינדיבידואל שיודע לספק את צרכיו שלו [self-sufficient].

כדי להתחיל לייסד מחזוריות שפירה [או מעגל קסמים חיובי] של תנועת זרימה הדדית בין העקרונות הגברי והנשי, עליכם לברר קודם כל מהם הפחדים הספציפיים שלכם. לא תמיד קל לעשות זאת, שכן הם חבוים, הפחדים. הם מתבטאים באופן סמוי, אך גם באופן ברור ברגע שהתחלתם להיות מודעים להם. נסו לברר באיזו מידה ומאיזו בחינה, התפקיד של המין שלכם עצמכם גורם לכם פחד ותרעומת, וגורם לכם לפיכך להימנע ממוגע עם המין השני. בדקו איזה דברים לא מוצדקים אתם מאמינים שמוטלים [על התפקיד של המין שלכם], דברים שאתם מגזימים אותם באופן לא מודע כדי להמשיך להיאחז בעצמכם ובכך להימנע מהסיכון לשיכחה-עצמית. זהו היבט מהותי הרבה יותר של הבעיה מאשר התמרדות שטחית נגד אי-צדק מיני. נסו להגיע לרמת המודעות שבה קיים פחד עמוק הרבה יותר לאבד את עצמכם. ברגע שאתם מודעים אליו, אתם יכולים לבחון כראוי את מחסום הפחד שמפצל אתכם בתוך עצמכם, ולהתגבר עליו באמת.

בהחלט תוכלו לטעון שמוצדק לעמוד על המשמר. האם לא נכון שאנשים רבים רוצים לנצל לרעה את אהבתכם, או את הצורך שלכם לאהוב ולהיות אהובים? האם שיכחה-עצמית לא יוצרת צרכים חזקים יותר שניתן יהיה לסכלם? האם אין פירוש הדבר כאב עז יותר כאשר מתרחשת דחייה [כלפיכם]? התשובה לשאלה הראשונה היא כן. אכן, רבים האנשים שבאנוכיותם הילדותית אינם יכולים שלא לנצל לרעה פתיחות וחברותיות, בייחוד עם זו חברותיות עיוורת שנובעת מהרהורי לב בלבד [תקוות שווא, wishful thinking]. התשובה לשתי השאלות האחרות היא לא. מעורבות בריאה אינה מביאה כאב רב יותר מאשר בידוד. מילוי הצרכים שלכם באופן חלקי בלבד לא מחריף אותם יותר מאשר הכחשה גורפת שלהם.

מכל מקום, יש לבעיה הזו מפתח אל-קֶשֶׁל, שהשימוש בו מיישב את הקונפליקט. הוא מאפשר לכם להיעזר בחוכמה זהירה בלי שיידרש מכם להיאחז בעצמכם ולרסן בכך את איכויותיכם הטובות ביותר ואת הכוחות החברותיים שבכם. ברגע שתמצאו מפתח זה ותשתמשו בו, חייכם ישתנו לבלי היכר. המפתח הוא הנכונות לראות את המציאות, אפילו אם היא לא לרוחכם.

אם אינכם מודעים לצרכים שלכם או לחריפותם בגלל התקה [displacement] שעשיתם להם, העיוורון כלפיהם מוכרח לעזור אתכם באותה המידה גם כלפי אנשים אחרים סביבכם שאמורים למלא את הצרכים שלכם. השימוש במפתח זה אינו מבצע בלתי אפשרי כלל וכלל. אפשר גם אפשר לנצל אותו. פיתוח מודעות לצרכים שלכם וכן לכיוון ולכוח המקוריים שלהם מוביל אתכם ישירות למודעות באשר לשאלה עד כמה אחרים מסוגלים או מוכנים למלא את הצרכים שלכם. אם אתם יכולים להתייבב מול העובדות, להיות מסוגלים לסבול בתחילה סיכול אפשרי של הרצון שלכם, אז יהפכו החוכמה ותפישת המציאות לאורות שינחו אתכם תמיד ויראו לכם באיזו מידה יהיה סביר ופרודוקטיבי לפתח ציפיות, ולכן [באיזו מידה יהיה סביר ופרודוקטיבי] להרפות מעצמכם. ביסודו של דבר, רוב בני האדם נלחמים, לעתים קרובות באופן עיוור, כנגד ארבעה מצבים פנימיים. אלה הם: (1) חוסר מודעות לצרכים אמיתיים וספציפיים; (2) ההיקף ומידת הדחיפות של צרכים אלה; (3) חוסר מודעות שכיח בשאלה מי אמור למלא את הצרכים ובאיזו דרך בדיוק, היות שכל התשוקות המקוריות עברו התקה [displacement]; (4) מידת היכולת או אי היכולת, הנכונות או אי הנכונות של אדם אחר לספק את הצרכים שלכם במלואם. בגלל חוסר הבהירות שלכם לגבי ארבע נקודות אלה, מערכות היחסים שלכם מתמלאות בחיכוכים, באי-הבנות, בפגיעות ובדחיות אמיתיות ומדומיינות. הדבר מוכרח להוביל להסתגרות בצורה זו או אחרת. אולם אם אתם מודעים לארבעה היבטים אלה, ואפילו במידה חלקית בלבד, תהיו בן רגע מסוגלים להעריך [נכונה] את האינטראקציה ביניכם לבין האדם שמולכם. חריפות הצורך שלכם אולי לא תפחת אוטומטית, אך הצורך ייעשה נסבל בדיוק באותה המידה שבה אתם מודעים אליו. ככל שהצורך נעשה נסבל יותר, כך אתם חדלים להזדקק לאשליה ולתקוות שווא. אתם מסוגלים להסתכל לאמת בפרצוף ולקבל את מה שהיא, לא משנה עד כמה לא-מושלמת או עד כמה רחוקה היא ממה שהייתם רוצים כרגע. הצרכים העיוורים שלכם מנפיקים דרישות לא מודעות שלעתים קרובות אי אפשר למלאן. ברגע שאתם מודעים לצורך שלכם, אתם יכולים גם לראות את העובדה שמישהו אחר עשוי להתאים אישית למילוי הצורך שלכם ואתם יכולים לוותר על הדרישות שלכם. קץ ההתקה לצרכים [displacement] שלכם, יביא אתכם להתבגר באופן כללי די הצורך כדי לשאת תסכול אם צריך. דיסציפלינה זו של מודעות-עצמית יחד עם האחריות-העצמית להתייבב מול הסיטואציה האמיתית גורמת לכם לגדול; היא מגבירה באופן בלתי נמנע את הכבוד-העצמי, את החיבה-העצמית, ומעניקה לכם תחושת ביטחון בעצמכם.

מלבד חוסר ההיגיון השכיח של הדרישות הלא-מודעות והמופרזות מצדכם, עשוי גם לקרות שהדרישות שלכם הגיוניות למדי כשלעצמן, אולם אנשים אחרים עשויים להידחף לכיוונים אחרים ואינם מסוגלים למלא אותן. אין לזה דבר וחצי דבר עם דחייה כלפיכם. ברגע שאתם רואים את האמת לאשורה ורוכשים תובנה למשחקים הדדיים אלה, החופש שתרכשו בכך, אין למדוד אותו במילים. היכולת שלכם להתבונן בעצמכם ובעקבות זאת באחרים ברוח של ניתוק אובייקטיבי, לברר נקודות בעיתיות בלי אשמה או כעס, זו הדרך הבריאה ביותר שאפשר להעלות על הדעת לתרגל משמעת ואחריות-עצמית. באופן זה אתם יכולים להתייבב מול המציאות של מערכת היחסים הנדונה והפחד שלכם ייעלם. אם אתם מסוגלים לקבל "לא" בלי להפוך לילד כועס או פגוע בתוך עצמכם, אזי העצמאות והכבוד-העצמי שלכם אמורים לגדול בעקביות ולהעניק לכם ביטחון די הצורך כדי להרפות באמת עד המידה שבה הולם ובריא להרפות בכל שלב נתון בחייכם. אולם הגבולות לא נקבעים על ידי מנגנונים של פחד וחשדנות, אלא הם פשוט הפוטנציאלים הפעילים כרגע של האדם מבחינה זו.

המוכנות שלכם כרגע לשאת את סיכול הרצון שלכם ולוותר עליו אם צריך, יחד עם היכולת שלכם להתייבב מול מה שקיים במקום לעצום עיניים, לבדות דברים מהרהורי לבכם [wishful thinking] ולהתעקש להחיל זרם-מאלץ בגלל חוסר רצונכם לוותר על רצונכם, כמו גם היכולת שלכם להעריך באובייקטיביות את חוסר ההיגיון שבדרישות שלכם, כל אלה יפתחו את הזרם להתייחסות [relating] אמיתית.

אם כן ידידי, הבה נסכם בקצרה: הגשמה-עצמית תלויה בהגשמה עצמית כגבר או כאישה. הגבריות והנשיות, את שתיהן ניתן להגשים על ידי זיהוי המחסומים והפחדים שלכם ביחס לתפקוד המלא של הגבריות או הנשיות שלכם. זיהוי זה יבהיר שהמחסום בפני המין השני חייב לרדת. כדי לבצע זאת, בררו וחוו את המידה של הפחד או של ההסתייגות שלכם, שהם תוצאה של עיוורונכם ושל חוסר הנכונות להעריך את האחרים ואת עצמכם באובייקטיביות. אפילו אלה שעוסקים בעבודת הניבב באופן הפעיל ביותר וראו בעבודתם התקדמות מרשימה ביותר, אפילו הם לא מודעים כרגע לחלוטין לעוצמת הדרישות והתביעות הבלתי הגיוניות שלהם, שאותן, בדומה לשאר האנושות, הם מפיצים אל תוך הסביבה שלהם. קל מאוד לעשות לכל זה רציונליזציה, להסוות ולתרוץ את הכל. אולם אם רק תוכלו לשאת את הדבר ולהתבונן בדרישות הגולמיות שאתם מנפיקים

לסביבה, אם רק תוכלו להתייצב מול זה ידידי היקרים, הרי שתחדלו לפחד מן הדרישות שאחרים מציבים לכם משום שאז, ורק אז, תוכלו להתמודד איתן. אם אתם יכולים להתבונן בדרישות הגולמיות שלכם ולצחוק מעט על הילדותיות שלכם, אתם יכולים להתחיל להעריך את הסיטואציה מבחינת ההיגיון, הצדק וההגינות. יהיה זה צעד גדול קדימה אם תרכשו יכולת כזו; צעד המוביל ישירות אל שחרור מיוחד, מחשדנות, מחוסר ביטחון, מבידוד, מנפרדות ומקפיאה על השמרים [סטגנציה]. אובייקטיביות מסוג זה מוכרחה לפתוח את הדלת להתייחסות מלאה ולחיים מלאים, לאושר לאין-שיעור שאליו כמהה נואשות כל נשמה אנושית אינדיבידואלית.

לא אוכל להדגיש בצורה חזקה דיה שעליכם להתבונן בדרישות שלכם בלי תירוצים. אז תהיו מסוגלים לשאת את הדרישות של אחרים. כלום אינכם יודעים שדרישותיכם הלא מודעות והמופרזות מעמידות אתכם בפני דרישות לא מודעות ומופרזות של אחרים? ושני כוחות אלה מוציאים מכלל אפשרות כל התייחסות [זיקה, relatedness] אמיתית שהיא. שכן כל עוד חוסר מודעות לצרכים של עצמך יוצר דרישות חד צדדיות מופרזות, אכזבה ופחד מוכרחים ליצור מחסום של נפרדות. עקבו אחרי ההשתלשלות הזו ידידי היקרים.

האם יש שאלות?

שאלה: קשה כל כך לגלות את הדרישות שלנו. כולנו יודעים שיש לנו דרישות, ובכל זאת קשה מאוד לגלות מה הן. תשובה: לא קשה [לגלות אותן] כמו שאתה סבור, אם תיגש לזה בדרך הבאה: בכל פעם שיש חיכוך בינך לבין אחרים, התבונן ברגשות העירומים שלך על ידי כך שתשאל את עצמך מה אתה מצפה מהאחר, מה היית רוצה, או מה אתה פוחד שהם ידרשו או ירצו ממך. אם אתה מתבונן ברגשות מבובלים, מוטרדים ודיס הרמוניים, חובה עליך להעזי להוציא את האי-רציונאלי ולאזור את האומץ להרשות לילד הפנימי הלא-הגיוני שלך להתבטא על פני השטח.

עד המידה שבה אתה מסוגל לעשות כן, תרכוש מידע על העצמי הפנימי ביותר שלך, בלי לקשט ולהלביש אותו ברציונאליזציות. בדרך זו תגלה את הדרישות שלך ותהיה מסוגל בעקבות זאת להשלים איתן. התייצב מול הכעס שלך על העובדה שלעיתים קרובות הדרישות שלך לא מתמלאות. כמו כן התייצב מול החשש שלך מדרישות שאחרים מערימים עליך, דבר שעשוי לגרום לך להרגיש במעורפל כאילו נחל זורם לעברך במהירות. ככל שתבין יותר מה הן הדרישות שלך עצמך, כך תיטיב יותר להתמודד עם אותם זרמים חרישיים וסמויים של הדרישות הזורמות לעברך שבעבר הפכו אותך לכפייתי, אשם, מבובל ומתנדנד [מפקפק].

לא אחת, מצב רוח דיסהרמוני יניב מידע אודות צרכים ודרישות לא מודעים, בין אם שלך או של אחרים, שאתה מרגיש שאינך מסוגל להתמודד איתם. לעתים שניהם קורים. בלתי אפשרי להתמודד עם משהו שהאדם מתעלם במודע מקיומו ורק מרגיש אותו ככוח עמום ומעורפל. ברגע שאתה יכול לשים את האצבע באופן חד וחלק על מה שקודם לכן לא העזת להכיר בו משום שהוא לא היה נוח או שהיה מתחת לכבודך, תהפוך להיות חזק ובעל יכולת. הפרוצדורה היא פשוטה, בתנאי שאתה עושה את הצעד הנועז ומודה ברגשות ובבקשות הלא הגיוניות שלך, בדרישותיך הלא הוגנות ובאנוכיותך הילדותית. הנח לקול האי-רציונאלי לצוף ולהגיע אל מודעותך. התבונן בו מתוך מרחק וניתוק מסוימים ובמקסימום כנות. לכולכם הונחלה הכפייה להסוות קול קטן זה. התייחסות [זיקה, relatedness], זרימה אמיתית של איחוד, נקבעת ישירות על ידי תגובת-השרשרת להלן: התייצבות מול הילד האנוכי והחמדן בתוככם מביאה שחרור, כבוד [dignity] וכוח, המאפשרים לכם בתורם להתייחס [לאחרים] בדרך מספקת ביותר. כך תהפכו באמת לגברים ולנשים, כל אחד מגשים את גורלו-ייעודו של המין שלו עצמו.

הגורמים שנידונו בהרצאה זו נראים רחוקים מאוד אחד מהשני. מצד אחד דנתי בהגשמה-עצמית מבחינה קוסמית; מצד שני דיברתי על המיידיות של הילד האנוכי השוכן במידה מסוימת בכל אדם יחיד. אולם שני היבטים אלה בחיי האדם הם כל כך שלובים זה בזה, כל כך קשורים הדדית! רק כאשר אתם מתייצבים בכנות מול ילד פנימי קטן זה, כפי שהוא קיים באמת, הוא יכול להתחיל לגדול מעבר לעצמו לכדי הפוטנציאלים הרוחניים שלו. גדילתו תאפשר לכם להעזי לקחת סיכונים אישיים. לא תיאלצו יותר להיאחז בהתנהגות של התגוננות-עצמית בתוך ביטחון-הדמה של בידוד. אולם אינכם יכולים להסתכן בחשיפה עצמית אם אינכם יכולים לבטוח באחרים.

איך תוכלו לבטוח באחרים אם אינכם יודעים אפילו מה הם מבקשים מכם ומה אתם מבקשים מהם? ואיך תוכלו לבטוח בעצמכם אם אתם מתעקשים לעזור את עצמכם לצרכים האמיתיים שלכם, לדרישות שנובעות מן הקול הילדותי בתוככם אשר ממשיך לדרוש עוד, ככעס ובלי סוף? רק כאשר אתם מכירים היבט זה של עצמכם אתם יכולים לבטוח בעצמכם. רק כאשר אתם תופשים את המציאות סביבכם ובאחרים, לפחות מבחינת הצרכים שלכם, אתם יכולים להשלים עם המציאות ולבטוח ביכולתכם לעשות כן. כאשר אתם מסוגלים לשאת בשלווה ובהרמוניה את סיכול הרצון שלכם, אתם אכן יכולים לבטוח בחיים, ולפיקך אתם יכולים להתייחס היטב לאחרים ולהגשים את עצמכם. זאת ועוד, אתם מצוידים אז למצוא את בן או בת הזוג שאתם זקוקים להם, כי העיניים שלכם פקוחות. אינכם שומרים על עיניים עצומות בכוונה בגלל העדפתכם להיאחז באשליה רודה בשל חוסר נכונותכם לשאת תסכול. אם כן חברים, התבוננו בתגובת שרשרת בלתי נמנעת זו.

יהיה מועיל אם ידידי ישתתפו בצורה פעילה יותר בדיונים שאחרי ההרצאות. העובדה שאינכם עושים כן פועלת לרעתכם. גם אם לא הגעתם לרמות מודעות ספציפיות אלה בעבודתכם האישית, עדיין אפשר ללמוד את ההרצאות ולברר מתי אתם מבובלים ומאיזו בחינה אתם נותרים חסרי-תגובה. בירור כזה יחשוף בצורה חזקה את הבעיות המיידיות שלכם. כשעולה בכם שאלה לגבי משהו שאינכם מבינים לאשורו, התשובה עשויה לסייע לפתוח את הדרך. אפילו אם אין תגובה אישית פנימית

למשהו שנאמר בהרצאה, הדבר כלל וכלל לא צריך להרתיע אתכם מלהשתתף; בדיוק להפך, הוא אמור לספק לכם חומר להשתתפות.

כעת, ידידי היקרים, למדו, מדטו ונסו להפנים בעבודתכם את החומר שהענקתי לכם. גם אם אתם מסוגלים לחוות מלים אלה רק במידה חלקית, מה שאתם מרוויחים יכול עדיין להוות התחלה של חיים חדשים כמו גם של הבנה פנימית חדשה לגבי הגשמה-עצמית. שכן רק כאשר אתם מוגשמים אתם יכולים לתרום לחיים במובן האמיתי של המילה. אנשים יכולים לתרום לחיים דרך עבודתם, אך זהו עדיין מצב טעון שיפור. חסר איזה ניצוץ חיות אם העצמי אינו מוגשם. שכן זהו בהחלט זרם-החיים שבלעדיו כל המעשים, כל התרומות לחיים נותרות עבשות משהו.

היו מבורכים, כל אחד מכם. קבלו אהבה וכוח מן הכוחות האוניברסאליים שנמצאים בכל סביבתכם ועמוק בתוכם, אם רק תנצלו מקור זה דרך עשיית העבודה הפנימית בנתיב כגון זה. היו בשלום, היו באלוהים!

נערך על ידי גיודית וגיון סולי